

Oproep aan opvoeders

DWT 10 dec 2014

"Ik ga je mond voor je breken, en je tanden in een envelop naar je moeder sturen", zei ze tegen hem toen ze last had van zijn gedrag. "Je bent een varken!" zei ze toen ze vond dat hij slordig was. Ze greep hem bij zijn kraag en schreeuwde hem boos toe. Ze sloeg ook, met open hand of met vuist. Hij had vast iets gedaan wat zij niet goed vond.

Zij is een volwassen vrouw, steeds een andere, allemaal leerkracht op een christelijke school. En hij? Hij is een doodgewoon kind van zes, misschien zeven jaar. Hij zou uw kind kunnen zijn. Hij is ook mijn zoon. En deze verschrikkelijke dingen heeft hij zien gebeuren, of aan den lijve onderhouden. En omdat hij het aan mij doorvertelt (en ik dan naar school ga om de leerkracht en het schoolhoofd hierover te spreken), kreeg hij een tirade van de juf voor de hele klas. Zij vindt dat hij niet mag doorvertellen wat er in de klas gebeurt. En ze citeert een spreuk uit de

Bijbel, waaruit moet blijken dat ze mag slaan. Als ik andere ouders spreek, ontdek ik dat er nog veel meer gebeurt waar ik niks van wist, ook bij andere leerkrachten. Als ik praat over actie, zijn de andere ouders bang. Bang dat hun kind het gaat moeten ontgelden in de klas. Dus ze zeggen niks en blijven vooral vriendelijk tegen haar. En zeggen tegen hun kinderen: 'houd je rustig, dan slaat ze jou tenminste niet'.

Mijn hart doet pijn. Is dat de manier waarop onze kinderen groot moeten worden? En dan spreken we schande als een kind geweld gebruikt als iets hem niet aanstaat, of als een kind een ander kind gaat pesten. En wat hebben wij onze kinderen al die tijd dan aangeleerd en aangedaan? Je wordt gemept en gekleineerd en je moet het maar zelf oplossen. "Gedraag je!"

Ik vind dat elk kind het recht heeft om liefdevol op te groeien, in een omgeving waar hij/zij veilig is en zichzelf kan zijn. En ik vind dat wij als opvoe-

ders (ouders, verzorgers, leerkrachten, sportbegeleiders enzovoorts) de verantwoordelijkheid hebben daarvoor te zorgen. Dat betekent ten eerste naar onszelf kijken, als blijkt dat wij zelf degenen zijn die haar / zijn agressie niet in de hand heeft en een kind het moet ontgelden. Respect voor de opvoeder die zegt: "Sorry, ik had je niet moeten slaan" of "Sorry, ik had dat niet tegen je mogen zeggen." Nog meer respect voor de opvoeder die dan ook serieus aan zichzelf gaat werken: "Wat in mij maakt dat ik zo agressief reageer, terwijl ik dat niet wil?" En op zoek gaat naar hulp. Want die is er. Respect voor de opvoeder die opkomt voor zijn kind, of een ander kind. Die geweld tegen kinderen blijft aankaarten bij degenen die daar verantwoordelijk voor zijn. De slaventijd is allang voorbij. Laat het nu ook stoppen voor onze kinderen. Het kan anders. Laten we opstaan en er NU mee beginnen.-.

Karina Jap a Joe
vindlicht@yahoo.com